

הלכות הדרף היומי

מסכת נדרים

תוכן

- א. הא דאמר לקרבן הא דאמר לא לקרבן דלא הוי קרבן קאמר..... 1
- ב. שבועה לא אוכל לך הא שבועה שאוכל לך לא שבועה לא אוכל לך אסור..... 2
- ג. שבועות שתיים שהן ארבע שאוכל ושלא אוכל שאכלתי ושלא אכלתי..... 2
- ד. אמר אביי שאוכל שתי לשונות משמע היו מסרבין בו לאכול ... דאכילנא משמע ... דלא אכילנא קאמר רב אשי אמר ... תנא פסקה שאוכל דאכילנא משמע ושלא אוכל לא אוכל משמע..... 3
- א. זה חומר בשבועות מבגדרים וחומר בגדרים מבשבועות כיצד אמר קונם סוכה שאני עושה ... בגדרים אסור בשבועות מותר שאין נשבעין לעבור על המצות..... 4
- ב. הנאת סוכה עלי ... שבועה שלא אהנה מן הסוכה ... וכי מצות ליהנות ניתנו..... 6
- ג. דאמר ישיבת סוכה עלי והא דאמר שבועה שלא אשב בסוכה..... 7

דף טז.

א. הא דאמר לקרבן הא דאמר לא לקרבן דלא הוי קרבן

קאמר

כבר התבאר לעיל שף טו: שאם אמר לקרבן לא אוכל בשב"א תחת הלמ"ד אסור, שכן פירושו לקרבן יהא אם אוכל לך, לפיכך לא אוכל משלך.

אבל אם אמר לקרבן לא אוכל לך בפת"ח, הרי זה מותר, שלא אמר כלום, שכן משמעות לשונו לא קרבן יהא מה שלא אוכל עמך, ועל מה שאוכל לא אמר כלום לא היתר ולא איסור¹ וכל שכן אם אמר לא קרבן. וכן אם אמר

¹ ואין אומרים אדרבה מדקאמר על מה שלא יאכל לא יהא קרבן ממילא שמעינן הא מה שיאכל יהא קרבן, זה לא אמרינן, שכן דרך בלשון בני אדם מה שלא אוכל יהא לי אסור, ורוצה לומר אבל מה שאוכל יהא מותר לבוש ובסערוך השולחן יורה דעה סימן רד סעיף כב כתב ולפ"ז תלוי בפלוגתא דהרי"ף והר"י שהביא בסוף ולהרי"ף שפסק דלא כר"מ באמת אסור וזה שלא ביאר הטור כאן משום דסמך אסוף דבריו כן כתבו מפרשי הטור ע"ש והדוחק מבואר ולענ"ד נראה דהטור ס"ל דבזה גס הרי"ף מודה ודווקא בלחולין שאוכל לך בפת"ח פסק הרי"ף כן דאין שם רק פעם אחת מכלל לאו וכו' והיינו שלא יהא חולין אלא קרבן מה שאוכל לך אבל בלקרבן לא אוכל לך דצ"ל שני פעמים מכלל לאו וכו' והיינו לא קרבן מה שלא אוכל אלא חולין ומה שאוכל יהא קרבן ונשמע מכלל לאו פעם אחת מן לא קרבן על קרבן ופעם שנית מן לא אוכל על אוכל ובאמת בגמ' לא מצינו להדיא דהחולקים על ר"מ אסרי במכלל לאו אלא בלחולין שאוכל לך בפ"ג [י ע"ב] אבל בלקרבן לא אוכל לך בפ"ב [טז ע"ב] מבואר שם כשאמר לא לקרבן דמותר ואינו מבואר שם להדיא דלחולקים אסור ע"ש ולכן ס"ל להטור דבזה הכל מודים וראיה ברורה לזה

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נדרים

קרבן לא אוכל לך מותר, שכך אמר קרבן יהא מה שלא אוכל משלך, ומה שיאכל יהא מותר.

ב. שבועה לא אוכל לך הא שבועה שאוכל לך לא שבועה לא אוכל לך אסור

לשון שבועה² הוא שאומר אני נשבע שאעשה דבר פלוני או שלא אעשנו, הרי זה שבועה אף על פי שלא הזכיר לא שם ולא כינוי, ואין חילוק אם הוציא השבועה בלשון הקדש או בכל לשון שיאמרה.

אמר לחבירו³ שבועה שאיני אוכל לך, או השבועה לא אוכל לך, או לשבועה לא אוכל לך בפת"ח, או לשבועה לא אוכל לך בשב"א, או לשבועה לא אוכל לך בחירי"ק, כולם לשון שבועה הם, ומשמע שלא יאכל עמו בשבועה. ולשבועה בפת"ח משמעו לא יהא לי שבועה מה שלא אוכל, אבל מה שאוכל יהא אסור עלי בשבועה⁴, ואסור לאכול עמו. ולשבועה או לשבועה משמעו לשבועה יהא לפיכך לא אוכל לך⁵.

ג. שבועות שתיים שהן ארבע שאוכל ושלא אוכל שאכלתי ושלא אכלתי

כתיב (ויקרא ה פסוק ד) או נפש כי תשבע לבטא בשפתים להרע או להיטיב לכל אשר יבטא האדם בשבעה ונעלם מפניו והוא ידע ואשם לאתת מאלה. הרי עיקר שבועה⁶ זו של ביטוי לא נאמרה בפירוש אלא להבא, שכן הוא הלשון להרע או להטיב, להבא משמע.

² שו"ע ונו"כ יו"ד רלו א

³ שו"ע ונו"כ שם יא

⁴ ואף על גב שי"א והכי קי"ל לענין נדרים דלא אמרינן מכלל לאו אתה שומע הן שבועות שאני מפני ומר

השבועה כ"כ רש"י. ט"ו שם ו

⁵ אמרי ברוך על הט"ו שם, ערוך השולחן שם כא

⁶ שו"ע ונו"כ שם רלו א

הלכות הדף היומי

מסכת נדרים

ופירוש להרע, היינו שנשבע להרע לעצמו כגון שנשבע שלא יאכל⁷ ואכל. ופירוש להטיב, שיטיב לעצמו כגון שנשבע שיאכל ואינו אוכל⁸.

ומדכתיב אחר כך לכל אשר יבטא, רבתה התורה לחייב גם לשעבר, כגון שנשבע אכלתי ולא אכל או לא אכלתי⁹ ואכל, ואפילו דבר שלא יוכל לעשותו אלא על ידי אחרים, כגון אתן דבר לפלוני או לא אתן או נתתי דבר לפלוני או לא נתתי, ואפילו דבר של הרעה והטבה שאין בו ממש, כגון שלא ישן¹⁰ וישן, או שאישן ולא ישן. או לא ישנתי וישן או ישנתי ולא ישן,

או אפילו דבר שאין בו לא הרעה ולא הטבה כלל, כגון שלא אזרוק צרור לים וזרק או יזרוק ולא זרק או זרקתי ולא זרק או לא זרקתי וזרק, ואפילו נשבע על אחרים כגון שיזרוק פלוני צרור לים או שלא יזרוק, כל אלו רבתה התורה בפסוק לכל אשר יבטא וגו' ששבועות ביטוי הן¹¹, ואם שיקר בשבועתו חייב קרבן אשם האמור בו.

ד. אמר אביי שאוכל שתי לשונות משמע היו מסרבין בו לאכול ... דאנילנא משמע ... דלא אנילנא קאמר רב

⁷ לזמן קצוב שאפשרי לא לאכול שאם נשבע סתם הרי זו שבועת שוא שהרי אי אפשר שלא יאכל כמבואר רלב ה. מ"ז שם א. וכ' הבי"ח נראה דאפי' בסתמא אם אומר שבדעתו היה היום נאמן דלא הוי שבועת שוא ואי"ת א"כ נשייליה מה היה בדעתו י"ל כגון שאמר שבדעתו היה כל מה שיהיה משמעות לשוני אי נמי כגון ששכח מה היה בדעתו וכדכתבו התוספות רפ"ג דשבועות דף כ' ע"ב ועין ר"ס ר"ח וסי' רל"ב ס"ק ל'. ש"ך א.
⁸ נשבע שיאכל ככר זה, ואכלו בשהיות רבות מעט מעט, נסתפק בתשובות מוצל מאש [ח"א] סימן מ"ז אולי לא מיקרי אכילה, כמו באיסורים דבעי שלא ישהה בין הכל יותר מכדי אכילת פרס [רמב"ם שגגות ו, א; תרומות י, ג], ולא קיים שבועתו. ונראה לי דספק זה יתחלק לכמה גוונים, האחד, אם אין בכל הככר כי אם כזית. ואם תמצוי לומר דבזה בשהה מתחלה ועד סוף יותר מכדי אכילת פרס לא קיים, אם יש בו כמה זיתים ואכל כל כזית ממנו בכדי אכילת פרס אבל שעה יותר מכדי אכילת פרס מתחלה עד סוף אכילת כל הככר מהו. ואם תמצוי לומר דמכל מקום לא קיים שבועתו, אם היה בככר יותר מארבע ביצים ושהה בכל כזית וכזית יותר מכדי אכילת פרס מהו, מי נימא כיון דעל כרחך נשבע גם אשהייה יותר מכדי אכילת פרס מתחילה ועד סוף אכילת כל הככר, שוב חייב גם אם שעה בכל כזית יותר מכדי אכילת פרס, או לא, דמכל מקום כל כזית בעי שיאכלנו בלי שהייה על כל פנים. גם לא ידענא, בשבועה שלא אוכלנה ואכל כולה בשהייה יותר מכדי אכילת פרס למה לא נסתפק ביה הרב גם כן. ובשבועות ריש דף כ"ח דאמרינן ואי בעית אימא שלא אוכלנה אי שייך כזית חשוב לאתשולי, דלמא באמת יכול לשאול רק קודם שיעבור זמן כדי אכילת פרס משעה שהתחיל לאכול הככר עד זמן שעוד יגמור לאכול כזית זה גליון מהרש"א שם א.

⁹ נשבע שלא אכל עד היום, ואכל בו ביום קודם שנשבע, כגליון מהרש"א שם א ציין עיין גליון סימן ר"כ סעיף י"א [ס"ק ה] ושם הביא שבש"ך חו"מ סימן מ"ג ס"ק מ"ה, במהל כל תביעות שיש לו עד, חילק בין עד יום פלוני דהוי לא עד בכלל, לבין עד היום דהוי כעד עכשיו והוי יום הזמן בכלל.

¹⁰ ומפרש יום או יומים אבל שלושה ימים או בסתם הוי שבועת שוא. ש"ך שם

¹¹ פ"י שאלו נכללים בכלל נפש כי תשבע לבטא בשפתים וגו' והיינו כל דבר שבירד לעשותו דכתיב ביה להרע או להטיב מה הטבה רשות אף הרעה רשות דהיינו לעצמו כגון שלא אוכל משא"כ דבר שבירד אחרים שכ' אחר כך וכן הרעה לאחרים אינה בפסוק של ביטוי אלא נכללים בשבועת שוא ואין שם קרבן אלא עבירה היא בידו. מ"ז שם ג

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נדרים

אשי אמר ... תנא פסקה שאוכל דאכילנא משמע ושלא אוכל לא אוכל משמע

אמר – השבועה¹² שאוכל לך, י"א שהלכה כרב אשי שמשמעו הוא שנשבע שיאכל עמו, ואין חילוק בין הפעיר זה בו כבר שיאכל עמו או לא הפעיר בו ואפי' אם השיב תחלה לא אוכל, והפעיר בו ואמר השבועה שאוכל לך שאוכל¹³ משמע¹⁴. ויש מי שאומר¹⁵ שהלכה כאביי שאם הפעיר זה בו תחלה שיאכל עמו ואמר זה שבועה שאוכל לך, משמעו מה שיאכל עמו יהא אסור עליו בשבועה, ואסור לאכול עמו.

ולמעשה וודאי יש להחמיר בשני הדיעות שהוא ספק תורה¹⁶, וא"כ איך יעשה וא"א לו לא לאכול ולא לבלי לאכול כמובן, ולכן בהכרח צריך¹⁷ להתיר השבועה לפני ג'.

א. זה חומר בשבועות מבנדרים וחומר בנדרים מבשבועות כיצד אמר קונם סוכה שאני עושה ... בנדרים אסור בשבועות מותר שאין נשבעין לעבור על המצות

נדרים חלים¹⁸ אפילו על דבר מצוה, כלומר שאם נדר נדר שעל ידי כך יבא לבטל מצוה, נדרו קיים ומבטל את המצוה. אבל שבועה אינה חלה על דבר מצוה, שאם נשבע לבטל את המצוה שבועתו בטלה ולוקה עליה וצריך לקיים המצוה. ודבר זה יש בו סוד.

אבל גם בנגלה טעמא דמסתבר יש בו, שהרי עיקר לשון הנדר הוא שאוסר החפץ על עצמו, לפיכך כשנודר ואוסר על עצמו דבר של המצוה¹⁹, אף על

¹² שו"ע ונו"כ שם יב

¹³ שבשאר השבועה שאוכל לך חזר בו מדבריו הראשונים וכוונתו שנשבע שיאכל וזהו דעת הרמב"ן והרא"ש והובא במחסר בסתם.

¹⁴ מ"ז שם ז

¹⁵ דעת הרמב"ם והזוכר בשו"ע בלשון ויש מי שאומר

¹⁶ ויראה לי דזהו הכל בסתם אבל אם הוא אומר שכוונתו היתה לאכול או לא לאכול נאמן כיון שהלשון סובל דבר והיפוכו לכן נאמן על עצמו לכל הדיעות דאדם נאמן על עצמו. ערוך השולחן שם

¹⁷ ערוך השולחן שם

¹⁸ שו"ע ונו"כ שם רטו א

¹⁹ מ"ז שם א

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת נדרים

פי שנדרו סבת ביטול המצוה אינו כנודר לבטל את המצוה, שהרי לא קבל על עצמו כלום, אלא אסר את החפץ עליו, ואין מאכילין לאדם דבר האסור לו, שהרי אפשר לקיים המצוה על ידי דבר אחר כיוצא באלו.

אבל שבועה הוא אוסר עצמו מלעשות דבר, וכיון שהוא עצמו מחוייב לעשות המצוה משום דמושבוע ועומד הוא עליה מהר סיני, אין ביכולתו להפקיע עצמו מחיוב המצוה ולקיים שבועתו, ששבועה של הר סיני קדמה וחמירה.

כיצד, אמר קונם סוכה שאני יושב²⁰, לולב שאני נוטל, תפילין שאני מניח²¹, אף על פי שאין לו סוכה אחרת או לולב אחר או תפילין אחרים וצריך לבטל המצוה אם יקיים נדרו, אף על פי כן אסור לו לישב בסוכה זו וליטול לולב זה או להניח תפילין אלו עד שיתירו לו את נדרו, שלא דוקא על אלו הוא מושבע ועומד מהר סיני.

וכן אם אמר²² על שופר, קונם לתקיעתו עלי, או שופר עלי בקונם לתקוע בו, אסור לתקוע בו אפי' תקיעה של מצוה.

ואם אסר עליו התקיעה²³ כגון שאמר תקיעת שופר עלי בקונם י"א²⁴ שאינו חל שהתקיעה אין בו ממש ונדרים אין חלין על דבר שאין בו ממש. וי"א²⁵ שחל אף בזה כיון שעכ"פ הזכיר בנדרו חפצא כלומר את השופר סתמא דמילתא כונתו לאסור החפץ עליו. ומ"מ לכו"ע מדרבנן יש איסור אפילו בנדר שאין בו ממש כמבואר לעיל דף טו.

אם אסר²⁶ עצמו בקונם לשמוע שופר מפלוני²⁷, אינו נפקע בזה ממצות תקיעת שופר, וצריך לבקש איש אחר לשמוע ממנו שופר, ואם לא ימצא אחר אסור לשמוע מאיש זה.

²⁰ לא הוי דבר שאין בו ממש כיון דמזכיר שם החפץ הנאסר, ר"ן בשם התו' ומביאו הב"ח. ש"ך שם ג אולם עיין ח"י רע"א שסוכה שאני יושב פשיטא דהוי דבר שיש בו ממש דהא אוסר על עצמו הסוכה שיושב בה אלא דהר"ן הוסיף אף באומר ישיבת סוכה עלי מקרי יש בו ממש כיון שמזכיר החפץ וא"כ אדרבה מדלא כתב המחבר גם כה"ג משמע דלא ס"ל כהר"ן וכן משמע בדעת המחבר (סרי"ג) אלא דהרמ"א בהג"ה שם הביא דעת הר"ן בשם י"א:

²¹ עיין מהר"ט חלק א' [סוף] סימן נ"ד עלה לא סוף ע"ג וריש ע"ד באומר קונם רגלי לילך לסוכה, קונם פי קורא את שמע, דגם כן הייל. ועיין שבועות דף כ' ע"ב תוספות ד"ה דכי לא נדר, אי דוקא לבטל או אף לקיים כמו קונם אכילת יום הכפורים עלי. גליון מהרש"א שם א

²² שו"ע ונו"כ או"ח תקפו ה

²³ מ"ב שם כד

²⁴ דעת הר"ן

²⁵ תוספות ומסקנת האור זרוע בהלכות ראש השנה וכל בו בשם הרמ"ה ורבנו ירוחם

²⁶ מ"ב שם כד

²⁷ מיירי שהזכיר בעת הנדר שם שופר, כגון קונם שופר של פלוני לתקיעתו עלי, דאי לאו הכי הוא דבר שאין בו ממש. שער הציון שם ס"ק נ

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נדרים

וכל זה בנדר אבל אם נשבע שלא לישב בסוכה ושלא ליטול את הלולב או לכרוך תפילין²⁸ שהוא איסור שחל על גופו, הרי זה שבועת שוא ובטלה מחמת שבועת הר סיני, ולוקה על שבועת שוא, וצריך לקיים המצוה. וי"א²⁹ שאם אמר שבועה ישיבת סוכה עליו, הרי אסר החפץ עליו בשבועה והשבועה חלה בנדר אפילו במקום מצוה וראוי להחמיר כדעה זו³⁰.

ודוקא³¹ בנשבע על המצוה לחוד, אבל אם נשבע עליה בכולל, כגון שכלל בשבועתו לאסור עצמו בישיבת כל סוכה כל השנה, או בשמיעת כל תקיעה שמשמע אפילו בתקיעה של רשות, בזה חל שבועתו בכולל לאסור גם בשל מצוה, וישתדל להתיר שבועתו.

אם אסר עצמו בשבועה לשמוע שופר מפלוני כגון שנשבע שלא ישמע תקיעתו של פלוני³² אינו נפקע בזה ממצות תקיעת שופר וצריך לבקש איש אחר לשמוע ממנו שופר ואינו כנשבע לבטל את המצוה, שבשעה שיצא שבועה מפיו לא היתה לבטל, שהרי אינו מצווה לשמוע מאיש זה דוקא³³.

יש אומרים³⁴ שבנדר מלקין אותו על שנדר לבטל המצוה, ומתירין לו נדרו³⁵ ומקיים המצוה. ויש אומרים³⁶ דאין מלקות בנדר שוא, רק גבי שבועת שוא, וכן עיקר. וי"א³⁷ שמכל מקום מכין מכת מרדות על נדר לבטל המצוה.

דף טז:

ב. הנאת סוכה עלי ... שבועה שלא אהנה מן הסוכה ... זכי מצות ליהנות ניתנו

²⁸ שו"ע ונו"כ יו"ד רל"ט ד

²⁹ התוספות (שבועות כה. ד"ה מה) שהקשו לשם ממה שאמרו בסוף פרק ג' דשבועות (כ"ט א) ובפרק ארבעה נדרים (כ"ד ב) דשבועה חיילא נמי אף היכא דאסר חפצא עליהו כמו בנדרים דלשון שבועה שייכא נמי אחפץ ומזה דייק הב"ח שאף אם אמר ישיבת סוכה עלי שבועה חלה כמו בנדר כיון דאיכא חפצא אבל אם אמר שינה עלי בשבועה אינה חלה כמו בנדר כיון דליכא חפצא.

³⁰ ב"ח שם מובא להלכה בש"ך יח

³¹ רמ"א שם, מ"ב שם כד

³² ושבועה הרי חלה על תקיעה ששבועה חלה על דבר שאין בו ממש.

³³ מ"ב שם כד מהמטה אפרים

³⁴ מרדכי ריש שבועות שתים בשם ר"ח. מובא ברמ"א שם

³⁵ אפילו נדר בפירוש על המצוה כגון שנדר להתענות בשבת וי"ט מתירין לו אומרים לו אלו היית יודע שאסור להצטער בשבת וי"ט כו' וכיוצא בזה. ש"ך שם ד

³⁶ מרדכי מצא בשם ראבי"ה ור"ן ורא"ש בנדרים ועב"י סימן רל"ו. ברמ"א שם

³⁷ ש"ך שם ה

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נדרים

אמר הנאת סוכה עלי, מותר לישיב בסוכה³⁸, שמצות לאו ליהנות נתנו³⁹ וכן אם אמר קונם הנאת שופר עלי, אדם אחר תוקע בו⁴⁰ וזה יוצא ידי חובה. ושואמר קונם סוכה, קונם שופר עלי בסתמא כונתו הנאת סוכה ושופר⁴¹.

ג. דאמר ישיבת סוכה עלי והא דאמר שבועה שלא אשב בסוכה

י"א ששבועה לבטל המצוה אינה חלה ואפילו הוציאה בלשון נדר⁴² כגון שאמר ישיבת סוכה עלי בשבועה. שהוא איסור שחל על גופו הרי זה שבועת שוא ובטלה מחמת שבועת הר סיני, ולוקה על שבועת שוא, וצריך לקיים המצוה. וי"א⁴³ שאם אמר שבועה ישיבת סוכה עלי, הרי אסר החפץ עליו בשבועה, והשבועה חלה כנדר אפילו במקום מצוה, וראוי להחמיר כדעה זו⁴⁴.

³⁸ וכ"ש בנשבע שלא יהנה דממה נפשך אי אסור אם כן נשבע לבטל המצוה ואינו חל, אולם נפק"מ בנשבע בכולל שחל שמותר יהיה בישיבת הסוכה בין שמצות לאו ליהנות ניתנו.

³⁹ ש"ך שם ב מהר"ן

⁴⁰ ולא הוא עצמו והטעם כתבו הפוסקים משום דיש הרבה ב"א שיש להם הנאה כשהם תוקעין והנאת הגוף ליבא לשרויי בשביל מעמא דמצות לאו ליהנות נתנו, ומ"מ כתבו האחרונים דבשעת הדחק שאין לו אחר מותר לו בעצמו לתקוע רק שאין לו לתקוע כ"א עשרה קולות דהיינו תשר"ת תש"ת תר"ת שהם מעיקר הדין. מ"ב שם כב

⁴¹ יד אברהם יו"ד שם וכן משמע מהירושלמי [נדרים פ"ד הלכה ב] שהביא שם בדרף (ל"ד) [לה] [ע"א ד"ה ירושלמי] גבי נדר מן הככר מהו לחמם בו ידיו, פירוש אי חשיבא הנאה. שמע מינה דאי לא הוי חשיבא זו הנאה ודאי דלא אסר עליו בנדר סתם. וכן י"ל מפירוש רש"י [ד"ה אוכל] ותוספות [ד"ה בכר] בעירובין [דף ל' ע"א] גבי אמר ככר זו עלי, למאן דאמר דאין מערבין אלא לדבר מצוה ומצות לאו ליהנות נתנו, מותר לערב בו. וכן משמע בראש השנה [דף כ"ח ע"א] וכן כתב בספר אליה [זוטא] [רבה] באו"ח [סימן שפו ס"ק מז] ועיין בקרבן נתנאל בעירובין [פ"ג סימן ב אות ד]

⁴² שו"ע ונו"כ יו"ד רל"ט ד

⁴³ התוספות (שבועות כה. ד"ה מה) שהקשו לשם ממה שאמרו בסוף פרק ג' דשבועות (כ"ט א) ובפרק ארבעה נדרים (כ"ד ב) דשבועה חיילא נמי אף היבא דאסר הפצא עליהו כמו בנדרים דלשון שבועה שייכא נמי אחפץ ומזה דייק הב"ח שאף אם אמר ישיבת סוכה עלי שבועה חלה כמו בנדר כיון דאיכא הפצא אבל אם אמר שינה עלי בשבועה אינה חלה כמו בנדר כיון דליכא הפצא.

⁴⁴ ב"ח שם מובא להלכה בש"ך יח